

MIJN VERHAAL

JOANNE'S KLEINKIND WERD
MAAR DRIE DAGEN OUD

'Ik help nu anderen in dit verdriet'

JoAnne van der Est (60) verloor in 2016 haar te vroeg geboren kleindochter Floor. Met haar stichting Floor de Lis helpt ze nu ouders en grootouders bij een waardig afscheid van kinderen die tijdens of kort na de bevalling overlijden en baby's die te vroeg geboren worden en 't niet redden.

4 augustus 2016. JoAnne viert die dag haar verjaardag. 's Morgens vroeg gaat de telefoon. JoAnne denkt dat het haar dochter, die op dat moment 24 weken zwanger is, zal zijn om haar te feliciteren. De twee bellen dagelijks en altijd hebben ze het dan even over de zwangerschap. JoAnne verheugt zich op de geboorte van haar eerste kleinkind. Maar die ochtend klinkt aan de andere kant van de lijn een piepstemmetje: "Mam, ik ben bevallen."

'DRIE DAGEN HEEFT ZE NOG GELEEFD'

"De dag ervoor had mijn dochter al last van pijnlijke banden rond haar buik. Het leek toen nog onwaarschijnlijk dat dat voortekenen van de bevalling waren; dat was nog veel te vroeg. JoAnne rijdt meteen met haar man naar het Erasmus MC. Daar ligt haar kleindochter Floor in de couveuse. "Achteraf gezien zijn we blij dat we haar nog gezien hebben. Drie dagen heeft ze nog geleefd, tot ze stierf. Intens verdrietig waren we. Een dubbel verdriet: om mijn eerste kleinkind én om mijn dochter die dit grote verlies leed en daarmee om moest zien te gaan. Ze is gesloten en vond het moeilijk om erover te

praten. Als ze er wel over sprak, merkte ik dat het vaak ging over de manier waarop ze Floor mee naar huis kreeg. Ze was gewikkeld in een deken en haar spulletjes zaten in een pedaalemmerzak. Dat heeft haar geraakt. Dit had anders gekund. We verwijten het ziekenhuis niets, want er was toen nog niks anders om aan te bieden."

TE KLEIN VOOR HET KLEINSTE MAATJE

Het zet JoAnne aan het denken. In overleg met haar dochter, die zelf liever niet in de publiciteit wil, richt ze de stichting Floor de Lis op. "Baby's die overlijden in het ziekenhuis zijn vaak te klein voor het kleinste maatje. Wij maken speciaal voor hen kleertjes, slaapzakjes en Vlinder-mandjes. Hierin kunnen zij op een waardige manier worden vervoerd, gecremeerd of begraven. Voor de stof gebruik ik gedoneerde trouwjurken. Dat is een mooie pure stof in wit of ecru die zich er goed voor leent."

'HELE VERDIEPING VOL'

Als het Rijnstate Ziekenhuis in 2017 een oproep op Facebook zet, krijgt JoAnne meer dan vijfhonderd

trouwjurken binnen. "Voorlopig hebben we daarmee genoeg voorraad." Belangeloos schenkt ze de mandjes, slaapzakjes en kleertjes aan ouders en ziekenhuizen met een kraamafdeling of een neonatale intensive care voor zieke of premature, pasgeboren baby's. Inmiddels doneert JoAnne ze aan 23 ziekenhuizen in Nederland. "Bij het maken krijg ik hulp van vijf vrijwilligers. De bovenverdieping van ons huis staat vol met voorraad. Die bewaren we met een speciale voorzetselsteriel en stofvrij. De vraag is veel groter dan het aanbod, maar we komen ruimte tekort om daaraan te voldoen. Een groter pand zou mooi zijn, maar helaas ontbreekt het de stichting aan geld voor de huur", vertelt JoAnne.

'OP DE WC KWAMEN DE TRANEN'

Haar hulp gaat vaak veel verder dan alleen het maken, opsturen of brengen van de mandjes en kleertjes. Zo herinnert ze zich een buitenlands gezin in Den Haag dat een te vroeg geboren kindje verloor. "De verpleging belde me of ik het mandje naar het ziekenhuis kon komen brengen. Het kindje bleek daar nog te zijn. Op verzoek van de ouders heb ik het in het mandje meegenomen, het hele ziekenhuis door gedragen en naar het rouwcentrum gebracht. Voor de grootouders bij de Nederlandse ambassade in het land van herkomst heb ik een afreisvisum aangevraagd. Deze mensen zal ik nooit vergeten. Soms ook word ik erbij geroepen om bijvoorbeeld te helpen met het aankleden van het kindje. Vooral de eerste keer greep dat me erg aan. Ik ben gauw naar de we gegaan om te huilen. Het verdriet om mijn eigen kleinkind draag ik mijn hele leven met me mee en komt op zulke momenten ook boven. Bij elke melding en vraag om een mandje denk ik: ach, weer één. En keer op keer tref je de ontredderde ouders, verdoofd van verdriet. Ik ben echt nauw emotioneel betrokken. Toch wil ik dit doen, omdat ik weet hoe belangrijk een waardig en mooi afscheid in zo'n situatie is. Ik hoop dat ik ze enigszins kan helpen in hun verdriet."

*'Het verdriet
om die kleine Floor
draag ik mijn hele
leven met me
mee'*

UIT DE TABOESFEER

JoAnne vindt het daarnaast belangrijk om een zoals zij het zegt 'stilgeboren' kindje bespreekbaar te maken en uit de taboesfeer te halen. "Ik heb gemerkt dat mensen je na zo'n verlies soms uit de weggaan, er niet met je over durven te praten of precies de verkeerde opmerkingen maken zoals: ach, je dochter kan ze nog krijgen."

Om meer openheid te creëren organiseert JoAnne sinds vijf jaar op 15 oktober de Wave of Light in Zwijndrecht. "Ouders en grootouders uit binnen- en buitenland herdenken tijdens deze bijeenkomst hun overleden (klein)kind. Het is een moment van verbondenheid." Deze zomer werd op initiatief van haar stichting op de begraafplaats Munnikensteeg in Zwijndrecht ook een herdenkingsmonument onthuld. "Vaak hoorde ik dat mensen geen plek hadden om hun kind of kleinkind te herdenken. Wij kregen van de Rotaryclub een donatie en hebben daarvan dit monument geschonken. Het toont een windlicht dat 24 uur per dag waakt over te vroeg geboren, overleden kinderen."

'IEDERE DAG EEN BLIK OP HAAR FOTO'

In haar eigen huis heeft JoAnne ook een kleine gedenkplek voor haar kleindochter gemaakt: een mooie zwart-witfoto van Floor, met twee vaasjes bloemen ernaast. Elke dag kijkt ze er even naar. "Augustus blijft een rotmaand. Wij vieten mijn verjaardag en drie dagen gedenken we Floor - ieder op zijn eigen manier. Ik ben trots op mijn schoonzoon die ondanks zijn eigen verdriet een stabiele factor was en is. Na Floor heeft mijn dochter nog twee kinderen gekregen, die nu vijf en twee jaar oud zijn. Ook prematuur, maar uiteindelijk gezond. Daar ben ik heel gelukkig mee."

Meer weten of doneren? floor-de-lis.nl

REAGEREN OP DIT ARTIKEL?

redactie@maxmagazine.nl of Postbus 277 - 1200 AG Hilversum

Tekst: MARLOES DE MOOR
Foto: MAARTJE TER HOF